

nantsminister har sagt, at Frederiksbærts Gods dog ikke henhører til de ældre, og altsaa vilde der ingen Grund være til, at det skulde indbefattes under andre Bestemmelser end dem, der skulde gjælde for Frederiksgave, Flenstoft og flere andre Gods, saa vilde jeg have ønsket, at man havde havt saadan Tid til at bestemme Sagen, at Spørgsmaalet om Frederiksbærts Gods særlige Forhold kunde have været underkastet en nøie Drøftelse. Jeg har ogsaa oprindeligt været af den Tanke, at dette Gods, der blev erhvervet af Kong Frederik den Sjette ifølge Arv, og som siden under bebyrdende Vilkaar blev erhvervet af den sidst afdøde Konge, ikke som Noget, der tilfaldt ham i Egenkab af Konge, men som Noget, han overtog, efter at have affundet sig med Frederik den Sjettes Arvinger, at dette Gods burde sættes ved Siden af de andre yngre Krongods; men, saavidt jeg er underrettet om Sagen, er der dog særegne Grunde i det Glænske Testamente, i hvis Følge der er Billighed i og Opfordring til at behandle dette Gods paa samme Maade som de ældre Krongods. Naar den høitagtede Finansminister fremdeles har beraabt sig paa Resolutionen af 1ste Juli 1846 som Grund for, at den omhandlede Forskjellighed nu maatte bortfalde, da forekommer det mig, at, hvad han i den Henseende har udtalt, viser, at han ikke bygger noget Særdeles paa, at de omhandlede Gods ere blevne kaldte Domainier. Men, hvad denne Resolution selv angaaer, saa har han erklæret, at den maaskee var for lidet gunstig for de gamle Krongods, og altfor gunstig for de yngre, ved at sætte dem i den omhandlede Henseende i lige Klasse med hinanden; men, er det Tilfældet, da forekommer det mig, at man gaaer en rigtig Veie ved at indrømme fordeeltigere Vilkaar for de gamle Krongods, og derimod med Hensyn til de yngre at lade det blive ved det maaskee alifor Meget, som allerede er gjort for dem. Hvad der er udtalt om, at det vel kunde være, at man ialtsald for de to yngre Krongods, Frederiksgave og Flenstoft, kom til et Resultat, der var ligesaa gunstigt for Finantterne, ved at behandle dem paa lige Maade med de gamle Krongods, som ved at gaae efter Res. 1ste Juli 1846, saa finder jeg det ikke i

og for sig usandsynligt, men det er ikke Noget, som lader sig opgiøre eller beregne, og hvori man altsaa ei kan søge en Grund til ved denne Lov at behandle dem anderledes end efter Principet. Er det Tilfældet, at disse Bønder, med Hensyn til en særdeles høi Indfæstning, som det er sædvanligt at tage i Tjen, ikke ville finde sig vel tjente med at blive behandlede efter det nye Lovforslag, saa er der ogsaa saameget mindre Grund til at udstrække det til dem. Med Hensyn til Alt, hvad der er talt om det mindre Fordeeltigste, som Arvesætte skal have, skal jeg aldeles ikke gaae ind herpaa, fordi der jo ikke kan skee det Mindste, som udelukker disse Bønder fra ogsaa at faae Eiendom. Ved den Omkring, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet, blive de i den Tilstand, hvori de nu ere. Derfor kan der gjerne ved en senere Lov skee Noget for dem, og det kan vel endog saa være muligt, uden at det er til Skade for Statskassen, at give dem fuldstændig Eiendom istedetfor Arvesætte ved en eller anden Modification i Bestemmelserne i Resolutionen af 1ste Juli 1846. Jeg troer iøvrigt, at nu, da Sagtretten paa Arvesættedogset er ophevet, at der, saa at sige, Intet er, hvorved Arvesæfteren vil være mindre heldigt stillet end den egentlige Eier, undtagen maaskee det, at han behøver en særlig Tilladelse til Udskyning, men der var dog Intet til Hinder for, om Finantterne løste dette Baand og iøvrigt behandlede dem efter Resolutionen af 1ste Juli 1846. Jeg skal saaledes fremdeles henholde mig til Fleertallets Forslag.

Blechingberg: Jeg tillod mig ved Sagens første Foretagelse at udtale mig saa udførligt over de Betragtninger, der laae til Grund for den Indstilling, jeg har deeltaget i, at jeg vilde ansee det for urigtigt at opholde det ærede Thing ved en Gjentagelse af dette Emne, hvilket jeg ogsaa troer tilfulde at have udtæmt. Ligesom jeg ikke kan løsribe mig fra Forestillingen om den Indflydelse, som Sagens Genstand har paa Statskassen, og ligesom jeg, medens man med en høi Grad af Kritik vurderer enhver Hundredalersseddel under Finantsloven, ikke kan være ligegyldig for, om Tønder Guld gaae ud af Statskassen eller ikke, saaledes er det dog den væsentlige Be-